

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D.,
a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem X,
zastoupen advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou,
sídlem Paprsková 1340/10, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. MSP-494/2016-OSV-OSV/4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. MSP-494/2016-OSV-OSV/4, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 400 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, advokátky Mgr. Miluše Pospíšilové.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá žalobou zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný jeho odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Si 1407/2015. Povinný subjekt žádost žadatele o poskytnutí informace ze dne 7. 10. 2015 (rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 6 To 319/2015, ze dne 6. 10. 2015) v souladu s § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 222/2015 Sb. (dále jen „InfZ“), částečně odmítl, a to v rozsahu informací týkajících se data narození a trvalého bydliště obžalovaného, registrační značky motocyklu, jména, příjmení a data narození poškozeného a jména a příjmení svědka.
2. Dle žalovaného právo na informace patří dle ústavního zákona č. 23/1991 Sb., Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb. (dále jen „Listina“), mezi základní politická práva, když podle čl. 17 odst. 1 až 5 právo na informace a svoboda projevu jsou zaručeny. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. S omezením základních práv a svobod dle čl. 4 odst. 4 Listiny musí být šetřeno a nesmí dojít k jeho zneužití. Právo na informace je upraveno v rámci zákona o svobodném přístupu k informacím. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 InfZ poskytnout informace v souladu s žádostí. Omezení práva je vymezeno v §§ 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt musí vždy posoudit, zda požadovaná informace není chráněnou informací, kterou jsou zejména osobní údaje, informace o soukromí, utajované informace, obchodní tajemství, další informace, které jsou chráněné podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů. Po tomto posouzení, které podléhá principu minimalizace a selekce zakotvenému v § 12 InfZ, ostatní informace poskytne. K omezení práva na informace může docházet s ohledem na konkrétní okolnosti. V rozhodnutí jsou znečitelněny údaje nebo rozhodnutí není vůbec poskytnuto, a žádost je tak jako celek odmítnuta. K anonymizaci se přistupuje u těch údajů, které jsou způsobilé identifikovat subjekt údajů. Dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), mohou být osobní údaje poskytovány i bez souhlasu subjektů údajů. V § 5 odst. 5 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 13/2008-SOSV-SP (dále jen „instrukce“) je upraveno, že chráněnými osobními údaji nejsou jména a příjmení soudců, státních zástupců, advokátů, notářů, soudních exekutorů, znalců a tlumočnicků, insolvenčních správců a dalších osob, které jsou na základě zvláštních předpisů zapsány ve veřejně přístupných seznamech, pokud jsou uvedeny v souvislosti s jejich působností, pro kterou byli do veřejného seznamu zapsáni. V případě, že poskytuje povinný subjekt text rozsudku, pak v jeho záhlaví i v samotném textu znečitelní příjmení (vyjma iniciály), adresu a datum narození fyzických osob, s výjimkou výše uvedených osob. Jméno je ponecháno jen tehdy, pokud ve spojení s částečnou identifikací příjmení by nemohlo vést ke snadné identifikaci. Právo na informace nezahrnuje automatické právo na poskytnutí údajů, které

identifikují účastníky řízení, svědky či osoby poškozené. Vždy je nutné zkoumat, zda lze v dané věci shledat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuze. Takovým případem by mohla být situace, kdy veřejně známé osoby vystupují v soudním řízení v souvislosti se svou veřejnou činností. Žalovaný je toho názoru, že problematika anonymizace osobních údajů není jednoznačná. Nejvyšší správní soud sice ve svém rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, uvedl, že jméno a příjmení v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem. Z webových stránek Nejvyššího správního soudu je však zřejmé, že pokud je požádáno o některé jeho rozhodnutí, je žadatel odkázán na již anonymizované rozhodnutí. Žalovaný odkázal na § 8a InfZ, ve kterém je stanoveno, že povinné subjekty poskytují informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Těmito předpisy jsou §§ 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ale také zákon o ochraně osobních údajů. V tomto zákoně pak lze odkázat na § 4 písm. a), podle něhož se za osobní údaj považuje jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Určený nebo určitelný subjekt je ten subjekt, který lze přímo nebo nepřímo identifikovat. Žalovaný je v daném případě toho názoru, že rozhodnutí vydané v trestní věci, které popisuje okolnosti spáchání trestného činu, obsahuje informace, na jejichž základě by v případě ponechání jména a příjmení svědka a poškozeného mohlo dojít k identifikaci těchto osob. Žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, ve kterém je dáván důraz na to, že je potřeba rozlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je jiná situace u osobních až intimních údajů, které se týkají osoby poškozeného, nebo naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu. Dále odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. II. ÚS 516/02, ve kterém je popsáno, že právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti. Veřejné vyhlášení rozsudku ještě nezakládá právo kohokoliv na písemné zaslání takového rozhodnutí (nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). Vyhlášení rozsudku je něco jiného než veřejná publicita textu rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že Krajský soud v Praze ve svých rozhodnutích zastává názor, že jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, avšak při poskytování informací se tím neřídí. V rámci vyřizování těchto žádostí znečitelní jméno i příjmení a odkáže žadatele na § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. V případě odkazu na instrukci pak správní orgány ve svých rozhodnutích zmiňují, že se jedná o jakýsi návod.

3. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení, neboť pro částečné odepření požadovaných informací z důvodu ochrany osobních údajů nebyl dán důvod. Jméno a příjmení osoby není osobním údajem, který by mohl vést k identifikaci konkrétní osoby, a který by tudíž bylo nutné v poskytnutém rozsudku anonymizovat, tím méně v medializovaném případě, když o jménech zúčastněných osob byla veřejnost informována sdělovacími prostředky. Žalobce dále uvádí, že instrukce je pouze podzákonným, interním právním předpisem, který nezavazuje osoby stojící mimo Ministerstvo spravedlnosti. Nemá přednost před zákonem a vzhledem k tomu, že je v rozporu se zákonem, měl by být použit zákon. Ministerstvo spravedlnosti k vydání instrukce ani nemělo kompetenci.
4. Dne 8. 2. 2017 žalobce doplnil svou žalobu. Uvedl, že rozhodnutí povinného subjektu ze dne 19. 4. 2016, odeslané však dne 20. 4. 2016, nemá vyznačen zákonem předepsaný údaj

„*Vypraveno dne*“. Kromě nesprávně provedené anonymizace žalobce dále namítá, že žalovaný porušil zákon, když o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu nerozhodl v zákonné patnáctidenní lhůtě, ale teprve s mnohaměsíčními průtahy. Takto žalovaný postupoval i v jiných případech. Žalobce si je vědom, že tento postup nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, není důvodem pro jeho zrušení, avšak jedná se o nezákonnost, která vypovídá o dodržování zákona žalovaným.

5. Žalobce v žalobě namítá, že nebyl dán důvod pro částečné odepření informace v rozsahu přijetí třetích osob z důvodu ochrany osobních údajů, neboť samotné jméno a příjmení není osobním údajem, který by umožňoval subjekt přímo či nepřímo identifikovat, popřípadě jej na základě tohoto údaje kontaktovat. K tomu odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148. Poukázal na skutečnost, že soudní řízení je až na zákonem stanovené výjimky ústní a veřejné a rozsudek se vyhláší vždy veřejně. Jména účastníků bez anonymizace jsou uveřejňována též v seznamu jednání vyvěšeném na dveřích jednací síně a v přehledu jednání dostupném dálkovým přístupem. Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, považuje žalobce za nepřiléhavý s ohledem na odlišné skutkové a právní okolnosti. Zdůraznil, že o předmětném trestním řízení ve věci obžalovaného bývalého policisty široce informovaly též sdělovací prostředky. Žalobce cituje názory týkající se anonymizace rozhodnutí vyslovené v odborné literatuře a poukazuje zejména na judikaturu Krajského soudu v Praze (rozsudky ze dne 2. 10. 2008, č. j. 44 Ca 60/2008-43, ze dne 5. 12. 2008, č. j. 44 Ca 47/2008-76, ze dne 11. 5. 2008, č. j. 44 Ca 89/2008-52, ze dne 16. 6. 2009, č. j. 44 Ca 153/2008-94, ze dne 25. 6. 2009, č. j. 44 Ca 101/2008-43, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 44 Ca 113/2009-95, č. j. 44 Ca 121/2009-88 a č. j. 44 Ca 141/2009-86, ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2011-65). Žalovaný tím, že nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Praze, porušuje princip rovnosti a povinnost dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zdůrazňuje, že právo na informace je základním právem zaručeným čl. 17 Listiny a čl. 19 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odepřít poskytnutí informace je možné pouze v případě, je-li tak stanoveno zákonem a jde-li o opatření nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti.
6. Žalobce rovněž uvádí, že kromě vyslovení názoru, že jméno a příjmení nejsou osobními údaji, se Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2011-65, a v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 84/2010-124, zabýval otázkou aplikovatelnosti instrukce. Interní instrukce je pouze vnitřním aktem řízení, který nikdy nemůže mít přednost před obecně závaznými ustanoveními právních předpisů, a to bez ohledu na jejich právní sílu. V případě kolize je povinností každého pracovníka respektovat obecně závazný právní předpis a § 6 odst. 7 instrukce nemůže žalovaného opravňovat k neposkytnutí příjmení subjektu údajů.
7. Dne 16. 5. 2017 se k žalobě vyjádřil žalovaný, který uvádí, že ve věci sp. zn. MSP-464/2016-OSV-OSV dne 12. 12. 2016 žádné správní rozhodnutí nevydal. Pod uvedenou spisovou značkou byla vyřizována žádost o informace podaná žadatelem odlišným od žalobce. Z kontextu je pak zřejmé, že žalobce napadá rozhodnutí Ministerstva

spravedlnosti č. j. MSP-494/2016-OSV-OSV/4 ze dne 12. 12. 2016. Žalobce soustavně zmiňuje jiné údaje správního rozhodnutí žalovaného, je pak otázkou, zda podání ze dne 8. 2. 2017 dostatečně splňuje požadavky soudního řádu správního.

8. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s argumentací žalobce uplatněnou ve správním řízení, s níž se žalovaný již vypořádal. Poukazuje na definici osobního údaje v § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zdůrazňuje, že ačkoli Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, konstatoval, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, sám při vyřizování žádostí o poskytnutí rozhodnutí odkazuje na anonymizovaná rozhodnutí zveřejněná na webových stránkách. Situace posuzovaná Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku je odlišná oproti poskytování informací ze soudních rozhodnutí, neboť z odůvodnění lze zjistit podstatně více informací, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit. S ohledem na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů tedy nelze závěry tohoto rozsudku aplikovat bez dalšího. Při poskytování informací o rozhodovací činnosti soudů může docházet k omezení práva na informace. Anonymizace je na místě v případě údajů, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů. Ne všechny tyto údaje jsou údaji chráněnými s ohledem na § 5 odst. 2 zákona

o ochraně osobních údajů. Z informačního zákona neplyne, že by právo na informace automaticky zahrnovalo právo na poskytnutí údajů identifikujících účastníky, svědky či poškozené, ale je třeba zvažovat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuse. O takový případ může jít tam, kde v soudním řízení vystupují osoby veřejně činné v souvislosti se svou veřejnou činností, respektive je-li informace o jejich účasti v daném řízení relevantní pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby vykonávající veřejnou funkci nebo o ni usilující. K tomu odkazuje žalovaný na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012-76, usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. II. ÚS 516/02 (*patrně míněno usnesení sp. zn. III. ÚS 156/02 – poznámka soudu*) a nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10. Poukazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166. Žalovaný uvádí, že povinný subjekt posuzoval, ke které osobě se údaje vztahují, zda je možné na jejich základě tuto osobu identifikovat a zda je na jejich poskytnutí veřejný zájem, pečlivě zvažoval omezení práva žalobce na informace a žalobci informaci neposkytl pouze v rozsahu, v němž by byl zásah do soukromí fyzických osob nepřijatelný – tedy v případě poškozeného a svědka, který nebyl policistou.

9. K aplikaci instrukce žalovaný uvádí, že instrukce je interním normativním aktem vydaným s cílem zajistit jednotný postup při poskytování informací v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Instrukce samozřejmě nemůže upravovat práva a povinnosti odlišně od právních předpisů, to však ani nečiní. Tato instrukce nebyla právním podkladem pro částečné odmítnutí žádosti, neboť ta byla částečně odmítnuta s odkazem na § 8a a § 15 odst. 1 InfZ. Žalovaný na základě výše uvedeného proto navrhuje zamítnutí žaloby.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
11. Dne 7. 10. 2015 podal žalobce u povinného subjektu žádost podle § 13 odst. 1 InfZ o

poskytnutí celého rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 6 To 319/2015, v trestní věci D. J., který byl pravomocně odsouzen pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby.

12. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 6. 11. 2015, sp. zn. Si 1407/2015, byla žádost žalobce podle § 15 odst. 1 InfZ částečně odmítnuta, pokud jde o informace týkající se osobních údajů, zejména příjmení, data narození a bydliště účastníků a příjmení třetí osoby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 11. 2015 odvolání. Dne 4. 4. 2016 žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu a věc vrátil k novému projednání.
13. Dne 19. 4. 2016 zaslal povinný subjekt žalobci opětovně anonymizovaný rozsudek a rozhodl
o částečném odmítnutí žádosti, pokud jde o registrační značku motocyklu, jméno, příjmení
a datum narození poškozeného, jméno a příjmení svědka, to vše s odkazem na § 8a a § 15 odst. 1 InfZ. Ve svém rozhodnutí povinný subjekt anonymizoval údaje, jejichž zveřejnění považoval za rozporné s právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů. Současně uvedl, že postupuje v souladu s § 6 odst. 5 a 6 instrukce, i když není závazným právním předpisem, avšak povinný subjekt je povinen se jí řídit.
14. Dne 16. 5. 2016 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 19. 4. 2016, ve kterém uvedl, že nevidí důvod pro neposkytnutí jména a příjmení poškozeného a svědka, neboť se nejedná o osobní údaje, na jejichž základě by bylo možno subjekty identifikovat. Dne 12. 12. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. Pokud jde o žalovaným namítané nesprávné označení napadeného rozhodnutí, pak soud konstatuje, že žalobce v žalobě správně uvedl spisovou značku napadeného rozhodnutí, a to jak v odůvodnění žaloby, tak i v jejím petitu. K žalobě bylo v souladu se zákonem připojeno napadené rozhodnutí. Posléze žalobce chybně opravil spisovou značku napadeného rozhodnutí, na což žalovaný ve svém vyjádření poukazuje. Pokud se jedná o specifikaci napadeného rozhodnutí, je potřeba pohlížet na žalobu jako na celek, a to včetně všech zákonných náležitostí, jako je například kopie napadeného rozhodnutí žalovaného. Soud je toho názoru, že v daném případě je z žaloby zřejmé, které rozhodnutí žalovaného je napadáno, a žaloba tedy splňuje zákonem stanovené náležitosti. Tuto otázku pak žalobce definitivně vyjasnil v podání ze dne 31. 7. 2017.
17. Žalobce hned v úvodu žaloby uvádí, že na rozhodnutí povinného subjektu absentuje údaj o datu jeho vypravení. Tato námitka je důvodná, nicméně nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Vyznačení data vydání (tedy data vypravení) není totiž pro obsah rozhodnutí správního orgánu, resp. správnost předcházejícího procesního postupu významné a jeho opominutí by nemohlo vést ke zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. V tomto směru má vyznačení data vydání rozhodnutí obdobnou povahu jako vyznačení doložky právní moci a vykonatelnosti. Stejně jako v jejich případě se (logicky) na rozhodnutí doplňuje až následně poté, co rozhodnutí bylo vyhotoveno. Jde o úřední konstatování určité

skutečnosti související s oznámením rozhodnutí, které má povahu vyvratitelné domněnky. Pokud v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu tato doložka chybí, lze datum vydání v případě potřeby zjišťovat a prokazovat i jiným způsobem. Neuvedení této doložky tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a může jít pouze o následný nesprávný úřední postup správního orgánu, který by eventuálně mohl založit nárok na náhradu škody podle zvláštní právní úpravy (srovnej rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60).

18. Pokud se jedná o námitku žalobce ohledně aplikace instrukce a oprávněnost ministerstva k jejímu vydání, pak tato námitka není důvodná. Instrukce, kterou povinný subjekt i žalovaný zmiňují ve svých rozhodnutích, je pouze interním předpisem. K povaze tohoto předpisu se vyjádřil (v jiné věci žalobce) Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 1. 12. 2012, č. j. 3 Ao 6/2010-60, ve kterém uvedl: *„Jak již bylo shora uvedeno, Ministerstvo spravedlnosti je ústředním orgánem státní správy pro ty subjekty, které jsou uvedeny v § 11 zákona č. 2/1969 Sb. V tomto rámci je oprávněno řídit podřízené složky vydáváním tzv. aktů řízení, tedy mj. instrukcí. V projednávané věci je okruh adresátů instrukce omezen na podřízené subjekty, jak jsou vymezeny v § 2 instrukce. Pro úplnost se poznamenává, že k vydání (resp. vydáváním) instrukcí neexistuje žádné speciální zákonné zmocnění, protože, jak bylo shora vyloženo, možnost či povinnost vydávat instrukce plyne ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti.“* Pokud tedy žalobce v žalobě namítá absenci výslovného zmocnění k vydání instrukce, pak se jedná o mylný názor žalobce, jelikož s ohledem na výše uvedené žalovaný k vydání instrukce žádné takové zmocnění nepotřebuje. Pokud se jedná o samotnou aplikaci instrukce, pak s ohledem na její povahu souhlasí soud s názorem žalobce, že nelze, aby bylo rozhodnuto na základě instrukce. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí povinného subjektu však vyplývá, že nejsou postavena na výše zmíněné instrukci, pouze na ni poukazují. Takové jednání nelze žalovanému ani povinnému subjektu vyčítat. Vyloučení její aplikace by bylo na místě v případě, kdy by byla v rozporu s obecně závazným právním předpisem, což v tomto případě není.
19. Hlavní nedostatek napadeného rozhodnutí shledává žalobce v tom, že mu nebylo poskytnuto jméno a příjmení poškozeného a svědka. Soud dospěl z důvodů uvedených níže k závěru, že napadené rozhodnutí je v této otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
20. *Podle § 8a InfZ poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
21. *Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*
22. *Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,*
a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,

- b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání
o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
- c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
- d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
- e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
- f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají
o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
- g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.
23. Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Zpracováním údajů se rozumí i jejich zpřístupňování [§ 4 písm. e) cit. zákona].
24. Právo na informace je nutné omezit mimo jiné tam, kde by poskytnutí požadované informace zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv
a základních svobod, respektive ochrany osobních údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ze smyslu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod plyne, že chráněným údajem je jenom údaj, který se vztahuje ke konkrétní identifikované osobě. Tomu odpovídá právní úprava v zákoně o ochraně osobních údajů, který transponoval směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“), účinnou do 24. 5. 2018 (čl. 94 nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES). Zásadně je proto zakázáno poskytnutí takových údajů, které vedou samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci této osoby, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace [srov. bod 26 odůvodnění a čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES]. Údaj je osobním údajem, má-li vypovídací hodnotu o osobě, respektive osobnosti subjektu údajů, avšak teprve je-li osoba na základě souhrnu poskytovaných údajů určitelná [§ 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů]. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, či ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133). Samotné jméno a příjmení nelze obecně považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-44, a rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30).
25. Ačkoli v projednávané věci žalovaný konstatoval, že na základě neposkytnutých údajů je

možné fyzickou osobu identifikovat, konkrétní úvahy, jimiž se řídil, nejsou v napadeném rozhodnutí obsaženy a v rozhodnutí povinného subjektu absentují rovněž. Žalovaný toliko obecně konstatoval, že rozhodnutí vydané v trestní věci, které popisuje okolnosti spáchání trestného činu, obsahuje informace, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit.

26. Otázka, zda fyzická osoba, jíž se informace týká, je nebo není identifikovatelná, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Soud souhlasí s žalovaným, že závěry rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, nelze paušalizovat a bez dalšího použít na jakékoli jiné situace (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Je třeba vždy v konkrétním případě posoudit, zda na základě určitého údaje, respektive souhrnu údajů a jejich kontextu lze konkrétní osobu identifikovat. Nelze tedy ani toliko obecně konstatovat, že uvedení příjmení v rozsudku vždy umožňuje určit konkrétní osobu. Takto paušalizovat nelze ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, v němž _____ konstatoval, _____ že _____ jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii trestního rozsudku jsou s ohledem na jejich spojení

s dalšími údaji uváděnými v odůvodnění rozsudku, které blíže charakterizují identitu těchto osob, osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a vztáhnout je bez dalšího na příjmení všech třetích osob v rozsudku uvedených. Vždy je třeba přihlídnout ke konkrétnímu popisu skutkových okolností, které mohou spolu se jménem a příjmením umožnit svědka, poškozeného či třetí osobu identifikovat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi obsáhle cituje právní předpisy, judikaturu a činí obecné úvahy. Aplikace na konkrétní případ však chybí. V napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí není nikterak vysvětleno a rozvedeno, jaké další údaje či informace jsou z obsahu rozsudku a ve spojení s popisem skutkových okolností v něm zachycených zjistitelné ve vztahu k jednotlivým osobám, jejichž jména a příjmení byla anonymizována, a neplyne z nich, že by se těmito úvahami žalovaný a povinný subjekt zabývali. Jejich závěry o tom, že všechna anonymizovaná jména a příjmení jsou osobním údajem (tj. umožňují konkrétní osobu určit nebo kontaktovat), nejsou proto přezkoumatelné. Námitka žalobce je tedy důvodná v tom směru, že samotné příjmení fyzické osoby, natož samotné její jméno, ale ani spojení jména a příjmení nemusí být samy o sobě dostatečné k identifikaci konkrétní osoby (subjektu osobních údajů) nebo k jejímu kontaktování. Pro úplnost soud dodává, že výše řečené nijak nevylučuje situaci, kdy by jméno a příjmení osoby (např. pro svou neobvyklost) bylo již samo o sobě dostatečným údajem k její identifikaci, nicméně i takový názor správního orgánu by pochopitelně musel být řádně odůvodněn. Zároveň soud dodává, že žalovaný nebyl ve svém názoru v průběhu správního řízení zcela konzistentní, jelikož ve svém prvním rozhodnutí (kterým rozhodnutí povinného subjektu zrušil) uložil povinnému subjektu poskytnout jméno svědka. Poté však napadeným rozhodnutím potvrdil jeho anonymizaci, aniž by tuto změnu ve svém názoru jakýmkoliv způsobem odůvodnil.

27. Teprve pokud žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu a údaje uvedené v rozsudku (např. rok narození, zaměstnání, pracovní pozice, role osoby v celkovém příběhu apod.) dojde u jednotlivých osob k přezkoumatelnému závěru, že poskytnutí údaje o jménu či příjmení by ve spojení s dalšími poskytnutými informacemi mohlo umožnit fyzickou osobu identifikovat, a je tedy vzhledem k okolnostem případu osobním údajem, je na místě zvažovat aplikaci výjimek a poměřovat obě proti sobě stojící základní práva.

V rámci těchto úvah se uplatní též závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60, v němž konstatoval: „*Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat účastníky řízení, natožpak svědky či osoby poškozené trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jediné tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Především půjde o případy, kdy jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení budou vystupovat právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon.*“ Tedy až v dalším kroku je třeba rozlišovat, zda jde o osoby v postavení úředních osob, či nikoli, a zohlednit též účel, který byl v souvislosti se shromážděním požadovaných informací žadatelem sledován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).

28. K poukazu žalobce na veřejnost hlavního líčení soud uvádí, že zásada veřejnosti jednání není důvodem, pro který by mělo být upřednostněno právo na informace před právem na ochranu soukromí osob v pozici svědků či poškozených. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že veřejnost hlavního líčení může být ze zákonem stanovených důvodů, mimo jiné z důvodu důležitého zájmu svědků, vyloučena. Zásada veřejnosti hlavního líčení (čl. 96 odst. 2 Ústavy, čl. 38 odst. 2 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 199 trestního řádu, § 6 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů), která zajišťuje možnost kontroly veřejnosti nad výkonem soudnictví v trestních věcech a představuje jednu ze záruk zákonnosti trestního řízení a zachování práv osob, které se hlavního líčení účastní, je kvalitativně zcela odlišná od dalšího šíření informací v hlavním líčení veřejně projednávaných. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, „*[s]myslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je prolomeno pouze při samotném veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací.*“ Výše uvedené závěry platí též pro informace, které byly předmětem veřejného projednání. Žalovaný v tomto směru příležitostně odkázal na rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že povinnost chránit osobní údaje trvá i přesto, že údaje byly zveřejněny v průběhu soudního řízení. Byť se jednalo o postih advokáta, nikoli o jednání veřejné správy při poskytování informací, jsou tyto závěry aplikovatelné i na anonymizaci rozsudku, neboť jsou vyjádřeny obecně ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 - 25).
29. Obecně lze rovněž uvést, že důvodem upřednostnění práva na informace oproti právu na ochranu soukromí svědků a poškozených, kteří nevystupují v postavení úředních osob, nemůže být ani skutečnost, že jde o kauzu bývalého policisty, o níž informovaly sdělovací prostředky. Žalobce netvrdí a neoznačuje důkazy k tomu, že by v médiích byly zveřejněny osobní údaje o osobách v postavení poškozeného či svědků, o jejichž údaje se v dané věci jedná, pouze uvádí a dokládá, že bylo zveřejněno jméno a příjmení poškozeného. I pokud by tomu tak však bylo, nelze tím odůvodnit opakování zásahu do práv a další dotčení osobní sféry poškozeného či svědků zveřejněním jejich osobních údajů ze strany správních orgánů způsobem, který usnadní vyhledání a získání těchto informací, nadto v širším kontextu ve

spojení s dalšími dosud nezveřejněnými údaji. Jinými slovy, zveřejnění údajů médii nezbavuje osobní údaje ochrany a případný zásah do soukromí určité osoby neznamena, že by bylo následně možné do její sféry znovu zasahovat opakovaným zveřejňováním osobních údajů, nadto za doprovodu dalších informací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). To samozřejmě neznamena, že neměla být anonymizace posuzována ve světle konkrétních skutkových okolností věci. Žalobce pak netvrdí, že by provedená anonymizace činila poskytnutý rozsudek nesrozumitelným a byla tím vyloučena veřejná diskuse tam, kde je na ní významný veřejný zájem.

30. Jelikož žalovaný ani povinný subjekt své závěry o tom, že jména i příjmení osob v rozsudku uvedených jsou údaji, které by ve spojení s dalšími poskytnutými informacemi mohly umožnit danou fyzickou osobu identifikovat, přezkoumatelným způsobem neodůvodnili, nebylo možné posuzovat, zda došlo k neodůvodněným rozdílům v podobných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu). Soud zdůrazňuje, že z judikatury, včetně rozhodnutí zdejšího soudu, na která žalobce poukazuje, vyplývá, že možnost identifikace konkrétní osoby je třeba vždy posuzovat v návaznosti na konkrétní okolnosti případu, v souvislosti se skutkovými okolnostmi v rozhodnutí popisovanými.
31. K citacím odborných článků, které se týkají zveřejňování a anonymizace soudních rozhodnutí, soud konstatuje, že v nich obsažená akademická argumentace není bez dalšího použitelná na konkrétní projednávanou věc, v níž je třeba na základě okolností případu posoudit povahu údaje a případně v návaznosti na ni vzájemně poměřovat právo na informace a právo na ochranu osobních údajů, s přihlédnutím k postavení těchto osob a zájmu na veřejné diskusi.
32. Žalovaný na podporu svého rozhodnutí argumentuje vlastní praxí Nejvyššího správního soudu při poskytování informací. Tato praxe však není pro rozhodování soudu relevantní. V případě zákona o svobodném přístupu k informacím jsou NSS a krajské soudy ve dvojím postavení. Jednak jsou povinnými subjekty ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého rozhodují jako správní orgány, jednak jsou soudy dle čl. 81 a následujících Ústavy, které rozhodují o ochraně veřejných subjektivních práv při aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. Obě tyto role jsou přitom zcela oddělené a nelze je propojovat – z postupu soudu coby povinného subjektu nelze vyvozovat žádné závěry pro vlastní výkon soudnictví. Soud jako povinný subjekt je v principu běžným správním orgánem (jako kterýkoliv jiný povinný subjekt) a jeho rozhodnutí v této linii jsou (jako rozhodnutí každého povinného subjektu) soudně přezkoumatelná, přičemž přezkoumávající soud není (a s ohledem na čl. 95 Ústavy ani nemůže být) jakkoliv vázán praxí jakéhokoliv povinného subjektu – soudy nevyjímaje.
33. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil, aniž nařizoval jednání, podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti posouzení jména a příjmení poškozeného a svědka jako údajů, které by ve spojení s dalšími poskytnutými informacemi mohly umožnit danou osobu identifikovat, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci

úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně žalobce provedla v řízení jeden účelný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení. Odměna za úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč. Vedle odměny přísluší zástupkyni žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 400 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobci náhradu za druhý úkon učiněný jeho zástupkyní, a sice za sepsí repliky k vyjádření žalovaného. Tato replika totiž (kromě vyjasnění chyby žalobce v označení napadeného rozhodnutí – viz bod 16 rozsudku) pouze opakuje a shrnuje argumenty, uvedené již žalobcem samotným v jeho žalobě či jejím doplnění. Sama replika nepřidává k argumentaci žalobce nic nového, a nelze ji tedy pokládat za účelně vynaložený úkon ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu